

hjemme og ikke bliver beskæftiget. Det er derfor mit Haab, at der kan opnaas Enighed i det høje Ting om Undervisningspligten.

Til de andre Paragraffer har jeg kun ganske faa Bemærkninger at gøre. I § 2 ydes der Hjemmene en vis Frihed med Hensyn til Indmeldelsesalderen. Normalt bliver den sat til det ottende Aar, men hvis Forældre eller Værger ønsker det, kan Indmeldelsen ske i det syvende Aar, ja, der er endog Mulighed for, at den kan ske i det sjette Aar. Jeg erkender, at det kan være praktisk at have en vis Frihed paa dette Omraade; der er visse Forhold, der gør sig gældende, Barnets Udvikling, Forholdene i Hjemmet, hvor langt eller hvor fjært Hjemmet ligger fra Blinde-skolen, alt dette kan have Indflydelse paa, hvor sent eller hvor tidligt man ønsker Barnet optaget, men længere end til det ottende Aar tror jeg ikke det er heldigt at vente.

I § 3 fastsættes Opholdet som nævnt af Ordføreren for Venstre til 10 Aar. Det er naturligvis ikke tilfældigt, naar det er sat dertil, Bestemmelsen herom bygger paa de Erfaringer, man har i saa Henseende.

Saa talte den ærede Ordfører for Venstre om § 5, der handler om Fordelingen af Udgifterne ved Opholdet paa Blinde-skolen. Med Hensyn til Børn af uformuende Forældre bestemmes det, at Stat og Kommune deler Udgifterne. Det samme gælder for normale Børn i Folkeskolen, og noget lignende gælder ogsaa for døvstumme Børn, saa der er neppe noget at indvende imod denne Paragraf. En anden Sag er, om dette Forhold med Fordelingen af Udgifterne mellem Stat og Kommune burde ændres, men det foreligger ikke her, derfor skal jeg ikke komme ind paa det ved denne Lejlighed. — Jeg skal slutte med paa mit Partis Vegne at anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling her i Tinget.

S. Rasmussen: Som allerede udtalt saavel af det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (Inger Gautier Schmidt) som nu af den ærede sidste Taler, er det store Spørgsmaal det, om vi nu skal paabyde, at alle blinde Børn skal modtage Undervisning, eller om vi skal blive ved det, som vi staaar ved. Efter de Oplysninger der foreligger, er det kun ganske faa, der ikke har faaet

Undervisning. Hvorvidt vi kan naa længere frem ved at paabyde tvungen Undervisning, er et Spørgsmaal, vi ikke helt ud kan klare, men som vi kan tage under Overvejelse i det Udvalg, som jeg nu hører skal nedsættes.

Jeg kan helt ud tiltræde Tanken om, at blinde Børn faar en forsvarlig Undervisning; den Tanke er god og har ogsaa vor Sympati. Med Hensyn til Alderen indrømmer jeg, at der i Lovforslaget gives nogen Frihed, idet Børnene kan optages fra det sjette til det ottende Aar. Jeg vil dog gerne gøre mig til Talsmand for, om man ikke kunde tænke sig at gaa endnu højere op, inden man kræver, at Forældrene skal aflevere deres Børn, maaske til Tiaarsalderen. Jeg skal ikke udtale mig bestemt om det i Dag, jeg ser godt, at det for Barnets Skyld, for at det kan lære noget, maaske kan være heldigt, at det indmeldes tidligt, og jeg ser, at det maaske er lettere for baade Børnene og Forældrene at give Afkald jo før jo hellere. Men der er en anden Side, som ogsaa maa tages i Betragtning, nemlig Hjemmets Indflydelse paa Børnene. Hjemmet vilde faa betydeligt større Indflydelse, hvis man udsatte Optagelsen paa Skolen til det 10de Aar, og her tror jeg, at der er en Forskel paa de blinde og de døvstumme, men det skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Jeg vil imidlertid gerne i Udvalget have ogsaa denne Tanke prøvet, om der var Mulighed for et større Spillerum, end der nu er givet med de 2 Aar, om man ikke kunde give et Spillerum paa 4 Aar.

Med Hensyn til Undervisningstiden kan jeg godt tænke mig, i hvert Tilfælde hvis Barnet kommer ind i det 8de Aar, at 10 Aar ikke er for meget; der kunde maaske være Grund til at forandre dette lidt, og jeg ser da ogsaa af Lovforslaget, at det er muligt, der kan forandres noget ved denne Bestemmelse om de 10 Aar.

Med Hensyn til Udgifterne vil jeg gerne for mit Vedkommende sige, at jeg er mest tilbøjelig til at mene, at det bør være en Statsopgave at tage sig af de blinde Børn. Som Forholdet er nu, kan det komme til at hvile tungt paa en Kommune. Det vil jeg nu se bort fra, det er ikke særlig det, jeg tænker paa her; men jeg tror at turde sige, at blinde paa mange Maader er mere ømfindtlige end seende, og jeg tror, at der